РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

15 юли 2010 година *

По дело C-354/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) с акт от 14 август 2009 г., постъпил в Съда на 3 септември 2009 г., в рамките на производство по дело

Gaston Schul BV

срещу

Staatssecretaris van Financiën,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-жа C. Toader, председател на състав (докладчик), г-н P. Kūris и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels и г-жа B. Koopman, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н B.-R. Killmann и г-н W. Roels, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 33 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митнически кодекс“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Gaston Schul BV (наричано по-нататък „Gaston Schul“) и Staatssecretaris van Financiën по повод на акт за последващо събиране на митническо задължение.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

3 Член 29, параграф 1 от Митническия кодекс предвижда:

„Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33 […].

[…]“

4 Член 33 от Митническия кодекс гласи следното:

„При условие че са разграничени от действително платената или подлежащата на плащане цена, следните суми не се включват в митническата стойност:

а) транспортни разходи за стоките след пристигането им на мястото на въвеждане на митническата територия на Общността;

б) разходи за строителство, инсталиране, монтаж, поддръжка или техническа помощ, извършени след вноса на внасяните стоки, като съоръжения, машини или оборудване;

в) лихви по финансови споразумения, сключени от купувача във връзка с покупката на внасяните стоки, независимо дали кредитът е предоставен от продавача или от друго лице, при условие че финансовото споразумение е в писмена форма и при необходимост купувачът може да докаже, че:

— такива стоки са действително продадени на цена, декларирана като действително платената или подлежащата на плащане цена,

и

— изискваният лихвен процент не е по-висок от приетия при подобни договори в страната, където и по времето, когато финансирането е било осигурено;

г) такси за правото да бъдат възпроизвеждани внасяните в Общността стоки;

д) комисионите за покупка;

е) вносни сборове или други такси, плащани в Общността при вноса или продажбата на стоките“.

5 Член 220, параграф 1 от Митническия кодекс предвижда:

„Когато размерът на сборовете, произтичащ от дадено митническо задължение, не е бил взет под отчет съгласно членове 218 и 219 или е бил взет под отчет размер, по-нисък от дължимия, вземането под отчет на пълния размер на сборовете или на остатъка до пълния размер трябва да се извърши в срок от 2 дни, считано от датата, на която митническите органи установят това положение и са в състояние да изчислят дължимия размер и да определят длъжника (последващо вземане под отчет). Този срок може да бъде удължен съгласно член 219“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

6 В качеството си на митнически посредник от 1998 г. до 2000 г. Gaston Schul подава пред нидерландските власти множество декларации за допускане за свободно обращение на рибни изделия.

7 Посоченото дружество изготвя декларациите от свое име и за своя сметка по нареждане на исландски превозвач, който от своя страна действа по нареждане на исландски износител.

8 Посочените декларации са придружени от молби за прилагане на преференциална тарифа при ставка 0 %, поради това че разглежданите стоки са със произход от ЕИП. Gaston Schul прилага към тези молби копие от фактури, издадени от исландския износител, в които се посочва условие на доставка DDP („Delivered Duty Paid"), както и че „[и]зносителят на стоките, за които се издава настоящият документ, […] декларира, че освен ако не е посочено ясно нещо друго, стоките са с преференциален произход от ЕИП". Условието за доставка DDP е посочено и в митническите декларации.

9 При извършена впоследствие проверка за произхода на съответните стоки се оказва, че те всъщност са с произход от трети страни, поради което неправилно е приложена преференциалната ставка.

10 Ето защо Staatssecretaris van Financiën пристъпва към последващо събиране на митата и с актове за установяване на митническо задължение от 7, 11 и 28 юни 2001 г. приканва Gaston Schul да заплати тези мита.

11 Посоченият административен орган изчислява размера на подлежащите на събиране мита, като взима за митническа стойност цената по сделката, посочена в декларациите за внос, без да приспадне размера на подлежащите на събиране мита.

12 Впоследствие Staatssecretaris van Financiën отхвърля подадената по административен ред жалба, с която Gaston Schul иска да се намали задължението му, като от цената по договора се приспадне размерът на впоследствие изчислените мита.

13 Rechtbank te Haarlem приема за неоснователна жалбата, с която се оспорва отхвърлянето на подадената по административен ред жалба. Решението на тази юрисдикция е потвърдено при апелативното обжалване, поради което Gaston Schul подава касационна жалба пред Hoge Raad der Nederlanden.

14 Запитващата юрисдикция посочва най-напред, че в главното производство продавачът и купувачът са се споразумели, че митата са в тежест на продавача. При сключването на договора обаче те са имали погрешна представа относно произхода на стоките и следователно относно законно дължимия размер на митата.

15 Запитващата юрисдикция счита, че за да разреши спора, с който е сезирана, е от съществено значение да се установи дали при обстоятелства като тези по главното производство са изпълнени изискванията на член 33 от Митническия кодекс.

16 В това отношение Hoge Raad der Nederlanden се позовава, от една страна, на консултативно становище 3.1 на Техническия комитет за митническо остойностяване на Световната митническа организация, озаглавено „Значение на израза "при условие че те са разграничени„, използван в тълкувателната бележка към член 1 от споразумението: мита, данъци и такси в страната на вноса", и от друга — на коментар № 5 на Комитета за митническия кодекс (наричан по-нататък „коментар № 5").

17 Така, като разглежда въпроса дали когато платената или подлежащата на плащане цена включва сума, съответстваща на данъците, митата и таксите в страната на вноса, тези данъци, мита и такси трябва да се приспаднат, ако не са посочени отделно във фактурата и освен това вносителят не е поискал приспадане на това основание, посоченият технически комитет приема, че „[к]ато се има предвид, че по дефиниция е възможно да се разграничат данъците, митата и таксите на страната на вноса и действителното платената или подлежаща на плащане цена, тези мита, данъци и такси не са част от митническата стойност".

18 Освен това точки 8—10 от коментар № 5 гласят следното:

„8. Указания за значението на думата „разграничени" в особения случай на митата и другите такси, подлежащи на плащане поради вноса или продажбата на стоките, се съдържат в консултативно становище на Техническия комитет за митническо остойностяване. Това консултативно становище 3.1 предвижда, че данъците, митата и таксите на страната на вноса не са част от митническата стойност, доколкото по дефиниция е възможно да бъдат разграничени от действително платената или подлежаща на плащане цена. Всъщност тези данъци, мита и такси са предвидени в публикувани документи.

9. В този контекст думата „разграничени" действително означава, че е възможно да се проведе разграничение. Според фактите, на които се основава становището, данъците, митата и таксите не са били посочени отделно във фактурата, но в контекста на консултативното становище е очевидно, че трябва да се предполага, че във фактурата или друг съпроводителен документ ясно е посочено, че действително платената или подлежаща на плащане цена включва тези данъци, мита и такси.

10. В съответствие с параграф 4 по-горе сумата, която трябва да се изключи от митническата стойност, би трябвало да е уточнена в декларацията DV 1“.

19 Запитващата юрисдикция счита, че посочените в точка 16 от настоящото решение документи не са достатъчни, за да установят, че в случай като разглеждания в главното производство са изпълнени условията, установени в член 33 от Митническия кодекс.

20 Така в подкрепа на изключването на вносните мита от митническата стойност е обстоятелството, че според точка 9 от коментар № 5 Митническият кодекс не изисква размерът на тези мита да е изрично посочен във фактурата. Достатъчно е във фактурата или друг съпроводителен документ да се посочва ясно, че тези мита са включени в цената.

21 Освен това дори в хипотезата, при която продавачът и купувачът считат, че се дължат мита във връзка с определен внос, би могло да им е трудно предварително да знаят с точност техния размер, по-специално при съмнение относно тарифното класиране на съответните стоки.

22 Впрочем включването на вносните мита в митническата стойност би довело, в случай като разглеждания в главното производство, до събиране на вносни мита не само върху реалната икономическа стойност на стоките, но и върху вносните мита.

23 От друга страна, срещу изключването на вносните мита от митническата стойност е обстоятелството, че в светлината на същата точка 9 от коментар № 5 изглежда важно страните по договора да покажат, че са съзнавали, че цената

действително е предназначена да покрие тези мита. В случая обаче, тъй като тези страни са имали погрешна представа за действителното положение, нищо не позволява да се установи на каква цена продавачът би се съгласил да сключи договора за продажба, ако му е бил известен произходът на стоките.

24 При това положение Hoge Raad der Nederlanden решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли при последващо вземане под отчет по смисъла на член 220 от Митническия кодекс да се счита, че условието за изключване на вносните мита от митническата стойност, предвидено в член 33 [от посочения кодекс], е изпълнено, когато между продавача и купувача на съответните стоки е уговорено условие на доставка „delivered [duty] paid“ и тази уговорка е посочена в митническата декларация, дори когато при определяне на цената на сделката те неправилно са считали, че при вноса на стоките в Общността няма да се дължи никакво мито и поради това във фактурата, в декларацията или при подаването ѝ не е посочен никакъв размер на митата?“

По преюдициалния въпрос

25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали предвиденото в член 33 от Митническия кодекс условие, според което вносните мита трябва да са „разграничени“ от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки, е изпълнено, когато страните по договора са се споразумели, че стоките ще бъдат доставени DDP, и са записали това в митническата декларация, но вследствие на грешка относно преференциалния произход на тези стоки не са посочили никакъв размер на вносните мита.

26 За да се отговори на този въпрос, следва да се разгледа обхватът на условието, предвидено в член 33 от Митническия кодекс, според което вносните мита трябва да са „разграничени“ от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки, предвид положението на страните по договора в случай като разглеждания в главното производство.

27 Най-напред е необходимо да се напомни, че според постоянната съдебна практика правната уредба на Съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и неутрална система, която изключва използването на произволно определени или фиктивни митнически стойности (вж. Решение от 19 март 2009 г. по дело Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, Сборник, стр. I-1951, точка 20 и цитираната съдебна практика).

28 Според член 29, параграф 1 от Митническия кодекс митническата стойност на внесените стоки е по принцип договорната им стойност, т.е. действително платената или подлежаща на плащане цена, когато те се продават за износ с местоназначение на митническата територия на Съюза.

29 Освен това тази стойност трябва да отразява реалната икономическа стойност на внесената стока и да отчита всички елементи на тази стока, които имат икономическа стойност (вж. Решение от 16 ноември 2006 г. по дело Compaq Computer International Corporation, C-306/04, Recueil, стр. I-10991, точка 30 и Решение по дело Mitsui & Co. Deutschland, посочено по-горе, точка 20).

30 В този контекст член 33, буква е) от Митническия кодекс позволява да се изключат от митническата стойност вносните мита, приложими в Европейския съюз, но предвижда като условие за това изключване размерът на посочените мита да е „разграничен“ от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки.

31 Нидерландското правителство счита, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство това условие не е изпълнено, тъй като в светлината на доказателствата, с които са разполагали, митническите власти не са били в състояние да разграничат вносните мита от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки.

32 Всъщност в Решение от 18 април 1991 г. по дело Brown Boveri (C-79/89, Recueil, стр. I-1853), Решение от 5 декември 2002 г. по дело Overland Footwear (C-379/00, Recueil, стр. I-11133) и Решение от 20 октомври 2005 г. по дело Overland Footwear (C-468/03, Recueil, стр. I-8937) Съдът бил решил, че разходи като комисионите за покупка или разходите за монтаж могат да се считат „разграничени“ само доколкото са посочени в декларацията за внос отделно от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки. Според посоченото правителство такава съдебна практика е напълно приложима, когато става въпрос за изключване на вносните мита от митническата стойност на тези стоки.

33 Според нидерландското правителство след като страните по сделката не са посочили в своите фактури или декларации размера на вносните мита вследствие на грешка относно преференциалния произход на внесените стоки, предвиденото в член 33 от Митническия кодекс условие не е изпълнено.

34 В това отношение на първо място следва да се отбележи, че от акта за преюдициално запитване следва, че макар в главното производство страните по договора неправилно да са счели, че няма да се дължи никакво вносно мито, споразумението между продавача и купувача трябва да се тълкува в смисъл, че в съответствие с клаузата DDP митата са в тежест на продавача и следователно евентуално дължимите вносни мита са включени в действително платената или подлежаща на плащане цена.

35 Такова тълкуване се подкрепя от обстоятелството, че както подчертават едновременно нидерландското правителство и Комисията, клаузата DDP възлага на продавача максимално задължение, по силата на което той трябва да покрие всички разходи и рискове във връзка с доставката на стоките в държавата на вноса. Така продавачът поема по-конкретно разходите във връзка с митническото оформяне и всяка евентуална разлика между, от една страна, размера на митата, които при сключване на договора е смятал, че законно се дължат, и от друга — изчисления от митническите органи размер, без да може в случай на разлика между тях да претендира от купувача увеличаване на цената или компенсаторно плащане.

36 На второ място, важно е да се отбележи, че по-специално съгласно членове 217 и 220 от Митническия кодекс органите на държавата на вноса отговарят за изчисляване на вносните мита. Следва да се установи, че тъй като стойността на транзакцията е посочена правилно в митническите декларации и приложимата ставка на митото може да се определи предвид произхода на стоките, посочените органи могат да изчислят размера на законно дължимите вносни мита и следователно да отделят този размер от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки.

37 Освен това, както изтъква Комисията, за разлика от другите разходи, посочени в член 33 от Митническия кодекс, като комисионите и разходите за монтаж, чието съществуване и размер зависят изцяло от волята на страните по договора и могат да са известни на митническите органи само доколкото изрично личат от декларациите за внос и свързаните с тях документи, вносните мита са уредени императивно в митническата тарифа на Съюза. При това положение опасността от посочване на фиктивни или преувеличени разходи, за да се намали с цел измама митническата стойност на внесените стоки, е по принцип изключена в случай като разглеждания в главното производство.

38 Нещо повече, налага се констатацията, че макар в такъв случай приспадането на определени при последващ контрол вносни мита, които са по-високи от първоначално предвидените от продавача, да води до намаляване на митническата стойност на внесените стоки, тази стойност не би могла да се счита за произволно определена или фиктивна, а напротив, трябва да се разглежда като отражение на реалната икономическа стойност на тези стоки, отчитащо конкретното правно положение на страните по договора.

39 Дори да се предположи, че както поддържа нидерландското правителство, продавачът би избрал да увеличи цената на стоките, вместо да намали печалбата си, ако при сключване на договора му е бил известен правилният размер на вносните мита, това не променя факта, че в случай като разглежданията в главното производство продавачът се е задължил да понесе изцяло разходите за митническо оформяне, както и последиците от фактическите или правните грешки, които евентуално е допуснал в предвижданията си за вносните мита, без да може да иска от купувача увеличаване на цената или каквото и да било друго компенсаторно плащане.

40 С оглед на всички гореизложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че предвиденото в член 33 от Митническия кодекс условие, според което вносните мита трябва да са „разграничени“ от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки, е изпълнено, когато страните по договора са се споразумели, че тези стоки ще бъдат доставени DDP, и са записали това в митническата декларация, но поради грешка относно преференциалния произход на стоките са пропуснали да посочат размера на вносните мита.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Предвиденото в член 33 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността условие, според което вносните мита трябва да са „разграничени“ от действително платената или подлежаща на плащане цена на внесените стоки, е изпълнено, когато страните по договора са се споразумели, че тези стоки ще бъдат доставени DDP („Delivered Duty Paid“), и са записали това в митническата декларация, но поради грешка относно преференциалния произход на стоките са пропуснали да посочат размера на вносните мита.

Подписи